

Thư Tháng Mười Một

Nơi tôi ở. Bây giờ là mùa đông. Cả tuần nay lo thu gom mớ áo quần mùa hè đem đi giấu, đồng thời moi ra mớ áo quần mặc cho mùa đông. Bỏ ra đám quần short áo thun, sơ mi ngắn tay, mũ cap, sandale...Trông vào quần dài, sơ mi dài tay, áo laine, áo choàng ấm, nón nỉ, khăn quàng, ở nhà mang vớ, ra đường xỏ giày vào chân, cho găng vào tay...và đôi khi phải cặp theo chiếc ô chống mưa và còn biết bao điều linh tinh khác để đối phó với cái lạnh mùa đông ở một nơi khét tiếng “nóng thì quá nóng mà lạnh thì quá lạnh!”.

Việc kể trên cũng chưa đủ để chống đỡ mùa đông. Đó chỉ là việc lo cho tấm thân già còm cõi, thị lực thính lực đã mơ mơ hồ hồ, thấy không rõ chuyện nhân gian, nghe không rõ những điều thế sự. Việc ngoại thân không thể không quan tâm lưu ý. Chiếc xe cà tàng cà tịch đang chạy phải rà lại bộ phận thắng xe, ngó đến bốn vỏ xe xem chúng đã mòn tới đâu, châm thêm nước lau kiếng trước kiếng sau đồng thời không quên coi lại máy sưởi trong xe...

Chưa hết. Khổ nhất nơi này là chuyện nhiệt độ bỗng nhiên rơi tòm xuống khiến mọi người trở tay không kịp. Nóng thì lên đến trên trăm, lạnh thì tuột xuống hai lăm hai bảy. Các ống nước đông thành đá khiến ống vỡ toang, không có nước xài còn gì khổ bằng! Để tránh điều trên chỉ có cách là chạy ra Home Depot mua một mớ ống foam chống lạnh mang về quấn quanh các ống nước...nhưng không có gì bảo đảm là không bị bể.

Còn nữa. Cây cối và bông hoa và rau trái ở vườn sau (gọi là vườn cho nó oai). Những cây thân lớn như cây đào cây mận thì lá đã rơi lả tả từ dạo mùa thu, nay thân trơ trọi chống chọi với những cơn gió và những đợt lạnh gắt sắp thổi về. Cây nào khỏe thì sống được cho đến mùa xuân để đâm chồi nảy lá, cây nào yếu thì cũng đành “ngủ theo mùa đông”. Các loại cây nhỏ ăn quả như dây bầu bí mướp đậu ...thì lá đang úa dần để chuyển sang chết ngắt. Còn dăm bảy trái mót vào xào nấu nấu, hai lão già chụm đầu chan chan gắp gắp khen ngon món “cây nhà lá vườn”. Đám đậu bắp thì đã chết từ khuya cùng với lúc với lá mùa thu rơi, chỉ còn trơ khoảng đất nhỏ dành cho lũ cỏ vụn mùa đông thi nhau mọc. Đám rau thơm như quế, tía tô, húng nhủi, cảnh giới và mấy bụi ớt cũng biến thành thân tàn ma dại đang và run lẩy bẩy theo những trận gió mùa đông. Đám hoa hồng thì khác. Chúng vẫn

“trơ gan cùng tuế nguyệt” dù cho bão tuyết hay mưa sa, có điều bông hơi nhỏ...chờ ngày đầu xuân mới bùng lên sức sống. Mùa đông tìm mớ hoa pensée đem về trồng trước sau nhà để có hoa mà ngắm cho vui mắt với nhiều màu xanh đỏ tím vàng nâu trắng...Cái khổ nhất là mớ hoa trồng trong các chậu. Có năm quên bê vào thì chết trụ sau khi bị đông đá. Bê vào rồi lại bê ra cũng vất vả tẩm thân già. Nhưng chẳng biết làm sao hơn.

Kể khổ mùa đông như trên chắc rằng có nhiều độc giả cười vào mũi tôi. Vì rằng làm thế nào mùa đông nơi tôi ở nó nhiều như vậy, nó quấy rối dân tình bằng các nơi khác được! Rõ không sai! Ở miền đông và cả miền bắc xứ này hay bên Canada, bên trời Âu thôi thì lạnh hết biết, âm dưới cả mấy chục độ chứ mới vài bữa dưới không độ thì thấm tháp vào đầu! Lại còn cái nạn tuyết rơi tuyết phủ đầy nhà đầy đường, muốn đi ra ngoài hoặc lái xe phải ra tay ra chân để cào tuyết xúc tuyết. Tôi có người thân lớn tuổi ở bên Đức đang cào tuyết thì xum luôn vì lạnh. Bạn bè của tôi ở miệt phía đông trong nhà lúc nào cũng có đủ các dụng cụ để cào tuyết xúc tuyết. Như vậy, nếu so nơi tôi ở với những chốn kia thì tẩm thân già của tôi còn ấm áp và sung sướng chán...

Trong tháng 11 đối với tôi có hai chuyện lớn, một là cuộc bầu cử giữa kỳ hôm 8 tháng 11, hai là cuộc tranh giải túc cầu khai mạc hôm 20 tháng 11. Chuyện thứ nhất, như mọi năm, tôi đi bầu sớm để làm tròn nhiệm vụ của một công dân. Tôi không đảng phái, không Lừa mà cũng chẳng Voi. Dù vậy trong suốt nhiều năm qua tình hình chính trị nội bộ Hoa Kỳ liên tục rối ren vì việc tranh giành quyền lực giữa hai đảng nên tôi cũng đã một phần nào nhận thấy cái hay cái dở, cái đúng cái sai, cái chính cái tà, cái gian cái ngay...để xử dụng đúng lá phiếu của mình mà không bị một áp lực nào. Tôi chỉ là một hạt bụi nhỏ trong xã hội Mỹ mà thôi nên lá phiếu của tôi cũng chẳng có gì là quan trọng. Nhìn vào những ngày tháng sắp tới, nước Mỹ sẽ diễn ra nhiều màn bi hài kịch, có lắm kẻ cười và cũng nhiều người khóc...

Chuyện thứ hai là, nhân mùa World Cup nhớ lại chuyện ngày xưa khi còn ở Việt Nam xem đá banh trên truyền hình. Số là sau ngày 30 tháng tư bảy lăm, chẳng những mấy ông kẻ giải phóng từ rừng về thành giải phóng “Tự

Do No Ấm” mà còn giải phóng luôn tất cả tài sản của “đồng bào Miền Nam ruột thịt”. Máy ổng thích giải phóng đồng hồ không người lái, xe honda, quạt máy, tivi...Có bao nhiêu, máy ổng đều gom bi bỏ lên xe hai bánh chạy từng đoàn mang về phương Bắc xã hội chủ nghĩa. Theo máy ổng: xã hội chủ nghĩa là giàu sang phú quý tột đỉnh, dân chỉ cần vừa làm vừa chơi thôi nhưng hưởng thụ thì tùy hỷ...theo nhu cầu. Chuyện này hóa ra là đúng mới hay! Hiện nay giai cấp lãnh đạo tức là máy ổng chóp bu của phường xã, quận, tỉnh, ban bộ các cấp, giám đốc, chủ tịch, bí thư, bộ trưởng vân vân... đều là những người “làm ít” hoặc “không làm” nhưng hưởng theo nhu cầu nghĩa là lương chỉ đủ sống qua tháng nhưng muốn có năm ba căn biệt thự là có, muốn có xe hơi loại xịn vài ba chiếc đều có, muốn có con du học ở Mỹ ở Tây được luôn...nói tóm lại là “muốn gì được nấy” trong khi việc làm của máy ổng thì chỉ đúng khả năng của những đứa học trò lớp ba vùng núi rừng Việt bắc....

Tôi lạc đề. Xin trở lại chuyện đá banh: sau tháng tư 75 tôi không có tivi để xem các trận World Cup nên cùng bao nhiêu người khác chờ cho đến nửa khuya, một hai giờ sáng ới nhau ra quán cà phê, mỗi người gọi một ly cà phê (để có chỗ ngồi) nhâm nhi chờ cho đến giờ bắt đầu các trận tranh tài từ bên trời Âu hay bên trời Mỹ. Nói chung là mùa World Cup, dân Việt Nam thức trắng để coi thiên hạ đá banh, nếu đói bụng thì kêu một tô mì gói để xơi rồi rồi xem tiếp cho tới sáng mới trở về nhà với hai con mắt “cá ươn”. Cả tháng trời như thế nên sức khỏe có phần suy kém, có anh bị mấy bà vợ mắng chửi cũng im re vì còn phải ngửa tay xin tiền cà phê mì gói hoặc để cá độ. Những màn cá độ diễn ra khắp nơi. Nhiều anh chị sau giải World Cup thì lãnh được giải “tán gia bại sản” và vài ba anh tìm đường đến xem đá banh lần tới ở sân vận động nghĩa trang! Và còn rất nhiều chuyện dở khóc dở cười khác nữa chẳng hạn trong khu tôi ở có một thanh niên hành nghề đạp xích lô, thua độ ảnh đem xích lô đi cầm, sau khi giải kết thúc, ảnh không còn phương tiện kiếm sống nên bị chị vợ mời ra khỏi nhà...để đi coi đá banh tiếp...

Chuyện xưa như thế, vui buồn lẫn lộn. Còn nay thì cũng ngồi nhà mở tivi xem World Cup. Nhà chỉ có hai trụ khí già, chỉ có mình khí nam ngồi trống mắt nhìn vào màn ảnh, bàn thắng bàn thua cũng chẳng được la hét cổ vũ như hồi còn ở quê nhà. Nhưng có điều là chị khí nữ nhà tôi rất thông cảm nên hoàn toàn để cho tôi ngồi xem từ đầu trận cho đến cuối trận, từ đầu mùa

cho đến cuối mùa. World Cup năm nay đã diễn ra hơn tuần, mỗi ngày tôi xem được hai trận, các đài Mễ lúc nào cũng chiếu ba trận. Các đội tranh thắng thua là chuyện bình thường, nhiều khi mình thích đội này thắng, nó lại thua và ngược lại có đội không hy vọng thắng nhưng lại ghi bàn nhiều hơn chẳng hạn như đội Nhật, thắng Đức 2 – 1, đội Ma-Rốc-Ken thắng đội Bỉ 2-0...Chuyện này khiến xảy ra những tranh cãi trong đội tuyển Bỉ và cuối cùng họ phải dùng phương pháp “giơ tay hạ chân” để giải quyết. Riêng đội Nhật, ngoài việc thắng Đức 2-1, còn chơi đẹp là Fan của họ cùng nhau đi nhặt rác trong sân vận động và đội tuyển Nhật khi rời phòng thay quần áo đã dọn dẹp rất gọn gàng sạch sẽ và không quên để lại lời cảm ơn, việc mà không thấy xảy ra ở bất cứ đội tuyển nào. Đội tuyển Đức khi ra sân, cầu thủ đều lấy tay bịt mồm mình để phản đối Fifa kỳ thị với những người đồng tính.

Chuyện đá banh còn dài, mới chỉ vòng loại mà thôi. Hôm nay là ngày chót để tranh ở vòng loại. Đội Mỹ không hy vọng vào vòng trong nếu không xơi tái đội Iran với tỉ số cách biệt lớn. Trường hợp ngược lại là nếu Iran xơi tái Mỹ với nhiều bàn thắng thì cơ quan tuyên truyền của nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa việt cộng sẽ phán rằng: “Iran đã đánh thắng đế quốc Mỹ...”. Cũng cần nhắc là khi đội tuyển Iran ra sân, các cầu thủ không thềm hát quốc ca của nước họ để phản đối nhà cầm quyền đàn áp, bắt bớ dân chúng kể từ tháng 9 khi một thiếu nữ bị đánh chết trong đồn công an. Vụ này thấy tựa tựa chuyện những công dân Việt Nam bị điệu vô đồn công an đều cố tình “tự tử”.

Phong Châu

Khán giả Nhật Bản nhặt rác sau trận đấu

Đội tuyển Iran không thềm hát quốc ca Iran

Đội tuyển Đức bịt miệng để phản đối Fifa